

Thiếu phụ chơi đàn Balalaika

Ngày xưa ngày xưa, có một thương nhân nọ chuyên buôn bán lông thú. Anh đã kết hôn với người phụ nữ mình hết lòng yêu thương: nàng Helena xinh đẹp. Họ có cuộc sống êm đềm, hạnh phúc trong một thị trấn nhỏ bên bờ sông Volga.

Thế nhưng nhà buôn giàu có này lại mang trong mình khát khao phiêu lưu và giấc mộng chinh phục những miền đất bao la, rộng lớn. Một sáng nọ, anh lấy cớ bận công việc ở xa rồi quyết tâm lên đường. Mặc cho Helena van xin, níu giữ, anh vẫn rời đi và từ đó biệt tăm suốt ba năm trời.

Cho đến một ngày, Helena nhận được tin chồng nàng đang bị giam giữ ở một nơi rất xa. Dầu vậy, anh vẫn cố gửi về cho nàng một mảnh thư.

“Ta luôn nghĩ về nàng, Helena yêu dấu. Xin hãy tha thứ cho sự im lặng quá lâu này. Ta chỉ muốn ngao du khắp đất nước xinh đẹp của chúng ta, nhưng chẳng ngờ lại bị cuốn vào vòng xoáy hiểm nguy. Giờ đây ta đang bị giam cầm, phải lao động khổ sai từ sáng đến tối, kiệt sức vì đói rét, mệt mỏi và tuyệt vọng. Cái chết có thể ập tới bất cứ lúc nào. Giờ chỉ có cách chuộc thân ra. Nếu nàng có thể bán tài sản và nhờ ai đó mang đến giải cứu thì chúng ta vẫn còn cơ hội được gặp lại.”

Helena gấp lá thư, nước mắt lã lã. Nàng phải làm sao để cứu người chồng mình hết lòng yêu thương đây? Bán cả gia sản ư? Nhưng khi có tiền rồi, sao nàng có thể tin tưởng giao phó cho người đưa tin được? Nơi đó quá đổi xa xôi! Phải băng qua biết bao làng mạc, rừng sâu, núi cao và thành phố lạ. Helena chẳng hề biết gì về đất nước mênh mông này, nhưng nàng có thể tưởng tượng được chuyến đi ấy sẽ gian nan nhường nào.

Thế nhưng, tình yêu thương trong nàng vẫn cháy bỏng. Từ thuở bé, nàng đã được học nhạc và chơi đàn Balalaika rất điêu luyện. Và rồi nàng bỗng nảy ra một ý tưởng, “Mình sẽ đích thân đi tìm chàng và đưa chàng trở về bằng chính âm nhạc.”

Để đối mặt với bao hiểm nguy trên hành trình vạn dặm, nàng quyết định cắt tóc ngắn và cải trang thành nam giới. Không để ai hay biết, nàng rời khỏi ngôi nhà thân yêu, chỉ mang theo cây đàn Balalaika để bầu bạn.

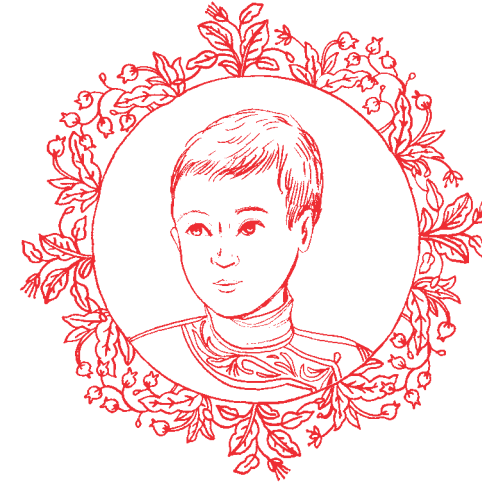
Từ đó, trong hình hài của một nhạc công đường phố, nàng đã đi từ thành phố này tới thành phố khác, từ ngôi làng này đến ngôi làng kia, từ căn nhà này sang căn nhà nọ. Mỗi nơi dừng chân, nàng đều chơi đàn Balalaika. Những giai điệu du dương vang lên khiến ai cũng phải lắng nghe, trẻ con và người lớn đều thấy say mê. Nhờ tiếng đàn, nữ nhạc công đường phố có được những bữa ăn no và mái nhà ấm áp để nghỉ ngơi khi đêm xuống. Mỗi tối, Helena đều ôm chặt cây đàn Balalaika vào lòng - “người bạn đường” yêu quý mà nàng chẳng bao giờ rời xa...

Còn tiếp...

A person with a yellow cape and a bag is walking on a dark blue hill at night. In the background, there is a body of water and mountains under a dark blue sky with a crescent moon and stars. The text is written in a decorative font with floral borders.

*Những giọt lệ thường tuôn rơi
từ đôi mắt nhiều hơn là từ trái tim.*

NƯỚC MẮT CỦA IVAN VÀ THỜI GIAN ĐỂ SỐNG

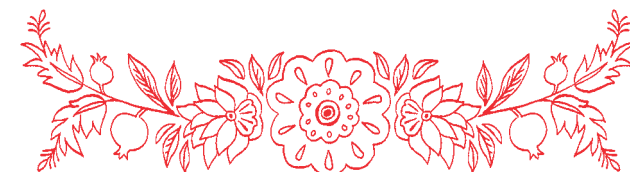
Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc xa xôi, có một vị vua và hoàng hậu sinh hạ được một hoàng tử khôi ngô, tuấn tú. Cậu bé được đặt tên là Ivan, nhưng từ thuở lọt lòng, cậu chưa từng nói một lời nào cả.

Năm lên mười hai tuổi, Ivan thường ra chuồng ngựa chơi. Người bạn thân thiết duy nhất của cậu là bác giữ ngựa - một người đàn ông hiền hậu, biết rất nhiều chuyện cổ tích và cả những bí mật. Ivan say mê lắng nghe từng lời kể của bác.

Nhưng vào một sáng nọ, bác giữ ngựa không kể chuyện cho cậu như thường lệ mà khẽ nói rằng, “Thưa hoàng tử, người bạn thân mến của tôi, hoàng hậu vừa sinh hạ một cô công chúa, nhưng thật ra đó là một mụ phù thủy đội lốt. Mụ ta đang âm mưu gieo rắc tai ương xuống vương quốc này, xin hoàng tử hãy mau chóng rời khỏi đây. Hãy xin phụ vương ban cho cậu con ngựa tốt nhất, nói rằng cậu muốn cưỡi ngựa dạo chơi... Ngài sẽ không thể từ chối cậu. Hãy nắm lấy cơ hội ấy và đừng bao giờ trở lại. Tạm biệt Ivan, xin chúc cậu may mắn!”

Tuy vô cùng bối rối nhưng Ivan vẫn làm theo lời dặn của người giữ ngựa. Cậu đến gặp vua cha và lần đầu tiên trong đời, cậu cất lên tiếng nói rõ ràng, rành mạch. Nhà vua vỡ òa vì vui sướng khi nghe hoàng tử bày tỏ mong muốn bằng lời nói. Ngài đích thân đến chuồng ngựa, chọn cho hoàng tử một con tuấn mã tốt nhất, “Đi dạo vui về nhé, con trai ta.”

Ngài ôm Ivan vào lòng. Sau đó, Ivan leo lên ngựa và nhanh chóng rời khỏi lâu đài.

Không biết đã đi được bao xa, Ivan bỗng trông thấy bên rìa khu rừng lớn có một người khổng lồ đang nhổ bật từng gốc cây! Quá đỗi kinh ngạc, Ivan ghì cương ngựa và cất tiếng hỏi, “Cháu là đứa trẻ đang chạy trốn khỏi tai họa! Ông làm ơn cho cháu đi cùng được không? Cháu có thể giúp được gì đó!”

“Than ôi, cậu bé ạ, ta cũng muốn giữ cháu lại, nhưng ta chỉ còn vài cái cây để nhổ thôi. Khi ta xong việc rồi, Thần Chết sẽ đến tìm ta và chẳng ai có thể giúp gì được. Mong rằng cháu sẽ có một cuộc đời hạnh phúc!”

Nghe những lời này, Ivan còn bật khóc to hơn lần đầu. Một lúc lâu sau, cậu mới lấy lại được bình tĩnh. Ivan lên ngựa và tiếp tục phi nước đại trên đường. Cậu không hề cảm thấy đói hay mệt. Chẳng bao lâu sau, khi màn đêm buông xuống, cậu lại gặp một người khổng lồ còn to lớn hơn cả người trước, đang nhấc bổng cả một ngọn núi!

Ivan dừng ngựa lại và nói, “Tên cháu là Ivan, cháu là một hoàng tử đang chạy trốn khỏi tai họa, chẳng biết đi đâu về đâu. Ông khỏe thế kia, ước gì ông có thể che chở cho cháu!”

“Chào cháu, hoàng tử Ivan, nhưng ngay cả sức mạnh của ta cũng không thể bảo vệ ta khỏi Thần Chết. Chẳng ai có thể làm gì được. Khi nào dời đi ngọn núi cuối cùng và phát quang hết cây cối nơi đây, ta cũng sẽ biến mất mãi mãi. Vậy nên cháu hãy đi đi, hạnh phúc của cháu nằm ở nơi khác cơ!”

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Ivan cứ thế phi nước đại trên con đường phía trước. Lòng đầy sợ hãi, cậu cúi rạp người trên lưng ngựa.

Cậu tình cờ gặp hai bà lão đang ngồi trên một băng ghế dài trước một ngôi nhà nhỏ. Họ là hai chị em cùng làm nghề khâu vá. Ivan ghì cương ngựa, dừng lại và cất tiếng hỏi, “Cháu là đứa trẻ đang chạy trốn khỏi tai họa! Hai bà có thể cho cháu ở nhờ được không?”

“Than ôi, cậu bé ơi, không thể được rồi.” Họ đồng thanh đáp, “Chúng ta chẳng sống được bao lâu nữa, không ai có thể cứu nổi chúng ta. Hãy nhìn những ngón tay chai sần vì khâu vá, cùng đôi mắt chẳng còn tinh tường này đi. Khi nào dùng đến những cây kim cuối cùng trong chiếc hộp này, và cuộn chỉ cuối cùng trong chiếc hộp kia, thì cũng là lúc Thần Chết đến đón chúng ta. Thế nên hãy tiếp tục lên đường, cháu còn cả cuộc đời phía trước!”

Ivan liền rơi nước mắt. Sau khi khóc một hồi lâu, cậu quyết định sẽ lên ngựa, tiếp tục cuộc hành trình, dù trong lòng đầy sợ hãi. Cậu chẳng còn cảm thấy gió rét hay cái lạnh. Cứ thế, cậu phi nước đại, thẳng tiến về phía trước.

